

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 431

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 iunie 2016

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
79.	2	579.	13
80.	2	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
14.	3	404.	13
Decizia nr. 158 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	3-6	405.	14
Decizia nr. 159 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă	6-8	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
Decizia nr. 161 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal	8-10	205.	15
DECRETE			
574.	10	206.	15
575.	11		
576.	11		
577.	12		
578.	12		

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRĂRE****privind vacantarea unui mandat de senator**

Având în vedere demisia din calitatea de senator a doamnei Doina-Anca Tudor, aleasă în Circumscripția electorală nr. 10 Buzău, Colegiul uninominal nr. 2, în temeiul prevederilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, precum și ale art. 188 și 190 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul ia act de încetarea prin demisie a mandatului de senator al doamnei Doina-Anca Tudor, începând cu data de 15 mai 2016, și declară vacant locul de senator ales în Circumscripția electorală nr. 10 Buzău, Colegiul uninominal nr. 2.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 7 iunie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IOAN CHELARU

București, 7 iunie 2016.
Nr. 79.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**SENATUL****HOTĂRĂRE****pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională**

În temeiul prevederilor art. 142 și 143 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 67 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Marian Enache se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională, pentru un mandat de 9 ani, ca urmare a încetării mandatului domnului judecător Valentin Zoltán Puskás prin expirarea termenului pentru care a fost numit.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 7 iunie 2016, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 7 iunie 2016.
Nr. 80.

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****HOTĂRÂRE****privind alegerea președintelui interimar
al Curții Constituționale**

În temeiul dispozițiilor art. 6, art. 9 alin. (1) și ale art. 50—51 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare,

văzând prevederile art. 4 alin. (1) lit. q) și alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptată prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6 din 7 martie 2012,

ținând cont de prevederile art. 5 lit. J din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, cu modificările ulterioare,

luând act de faptul că mandatul de președinte al Curții Constituționale al domnului Augustin Zegrean încetează la data de 10 iunie 2016, ca urmare a expirării perioadei de 3 ani pentru care a fost ales prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 16 din 10 iunie 2013,

Plenul Curții Constituționale adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Începând cu data de 10 iunie 2016, președinte interimar al Curții Constituționale este ales domnul judecător prof. univ. dr. Valer Dorneanu, până la alegerea noului președinte de către Plenul Curții Constituționale, în condițiile legii.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Plenul Curții Constituționale, cu majoritate de voturi, în ședința din data de 7 iunie 2016.

PREȘEDINTE

AUGUSTIN ZEGREAN

Contrasemnează:

Secretar general,

Ruxandra Săbăreanu

București, 7 iunie 2016.

Nr. 14.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 158**

din 24 martie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru
modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de reprezentantul Ministerului Public în Dosarul nr. 1.005/310/2014* al Judecătoriei Sinaia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 964D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu, deciziile nr. 461 din 16 iunie 2015 și nr. 9 din 14 ianuarie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 46 din 31 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.005/310/2014*, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.** Excepția a fost ridicată de reprezentantul Ministerului Public cu ocazia soluționării unei cauze penale în care instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, reprezentantul Ministerului Public, autor al excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției nu mai permite ca inculpatul ce recunoaște fapta în faza de urmărire penală să beneficieze de același tratament juridic cu inculpatul ce recunoaște fapta în faza de judecată, având în vedere că nu se mai reduc de drept limitele speciale de pedeapsă cu tranșele indicate în art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Această soluție legislativă, la care s-a ajuns prin efectul Legii nr. 255/2013, a fost consfințită de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 22 decembrie 2014. Arată că acordul de recunoaștere a vinovăției este menit să asigure un just echilibru între echitabilitatea procesului penal și celeritatea acestuia, cu consecințe benefice atât pentru participantul în proces, cât și pentru administratorul serviciului public al justiției, care este statul, motiv pentru care proiectul de lege privind Codul de procedură penală a dat respectivei instituții o reglementare care să o facă atractivă atât pentru organul judiciar, cât și pentru inculpat, în așa fel încât să încurajeze, în limitele legii, încheierea unor asemenea acorduri. Dispozițiile alineatului (3) al art. 480 din Codul de procedură penală erau simetrice cu cele ale art. 396 alin. (10) din Cod, în scopul asigurării egalității de tratament juridic între persoane aflate în situații egale, pornind de la realitatea că ambele instituții reprezintă proceduri de judecată abreviată, declanșate de atitudinea de recunoaștere a inculpatului, unica diferență fiind dată de momentul procesual în care intervine recunoașterea, fie în faza de urmărire penală, fie în fața instanței de judecată, înainte de începerea cercetării judecătorești. Arată că noua soluție legislativă nu este motivată deloc, pe considerente de oportunitate sau legalitate, ceea ce contravine în mod flagrant prevederilor art. 6, art. 22, art. 29 și art. 30 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Soluția instituită de dispozițiile de lege criticate este discriminatorie, deoarece creează, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, o diferență de tratament juridic pentru persoane aflate în situații identice. Atât inculpatul care recunoaște în fața instanței de judecată, cât și inculpatul care recunoaște în fața procurorului și finalmente în fața judecătorului, se află în aceeași situație, despărțindu-i

numai momentul procesual în care recunoașterea intervine. Nu există nicio rațiune pentru care un inculpat care recunoaște în fața judecătorului, după sesizarea instanței cu rechizitoriu, să beneficieze de un anumit tratament juridic, iar un inculpat, care recunoaște în fața procurorului și, ulterior, în fața judecătorului, după sesizarea instanței cu un acord de recunoaștere a vinovăției, să beneficieze de un alt tratament juridic. Apreciază că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a stabilit cu valoare de principiu că o diferență este discriminatorie dacă nu prezintă o justificare obiectivă și rezonabilă, respectiv dacă nu urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat. De asemenea, arată că o procedură este echitabilă în măsura în care ea satisface drepturile și garanțiile procesuale elementare și fundamentale ale părților implicate și, în același timp, se desfășoară într-un termen rezonabil. Or, a adopta variante care să descurajeze încheierea unor acorduri de recunoaștere a vinovăției, prin eliminarea unui factor important, stimulat, cum este beneficiul reducerii pedepsei, înseamnă a încuraja proceduri mai lungi și costisitoare, cu impact negativ asupra duratei de rezolvare a cauzelor. În fine, consideră că negarea dreptului la reducerea pedepsei cu privire la inculpatul care recunoaște fapta în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției reprezintă o restrângere a dreptului la nediscriminare și a dreptului de liber acces la justiție, restrângere care nu satisface condițiile și limitele impuse de art. 53 din Constituție.

6. **Judecătoria Sinaia** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 480 alin. (3) din forma inițială a Codului de procedură penală, care au fost abrogate prin art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013, erau simetrice cu dispozițiile art. 396 alin. (9) din forma inițială a aceluiași Cod — în prezent, art. 396 alin. (10) — în ambele cazuri procedura de judecată fiind simplificată, declanșată de atitudinea de recunoaștere a inculpatului, diferența provenind din momentul procesual în care intervine această recunoaștere, fie în faza de urmărire penală — în cazul acordului de recunoaștere a vinovăției —, fie în faza de judecată, înainte de începerea cercetării judecătorești — în cazul recunoașterii învinuirii. Prin abrogarea alin. (3) al art. 480 din Codul de procedură penală, s-a ajuns în situația în care procedura specială a acordului de recunoaștere a vinovăției nu mai permite inculpatului să beneficieze de același tratament juridic cu inculpatul care recunoaște fapta în faza de judecată, având în vedere că nu se mai reduc de drept limitele speciale de pedeapsă. Apreciază că soluția legislativă, consfințită de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 25 din 17 noiembrie 2014, este discriminatorie, inechitabilă și restrictivă de drepturi, în mod nejustificat, deoarece creează o diferență de tratament juridic pentru persoane aflate în situații identice, ceea ce contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 138 din 10 martie 2005, nr. 148 din 21 februarie 2008 și nr. 18 din 8 ianuarie 2009.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, având următorul cuprins: „*La articolul 480, alineatul (3) se abrogă*”. Art. 480 din Codul de procedură penală, care reglementează condițiile încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, prevedea la alin. (3) că: „*Inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii*”.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 referitor la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 787 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 15 februarie 2016, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, reținând că acordul de recunoaștere a vinovăției reprezintă o procedură specială, ce are ca obiect, conform art. 479 din Codul de procedură penală, recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și privește felul și cuantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia (paragraful 13). Potrivit art. 478 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, după punerea în mișcare a acțiunii penale, inculpatul și procurorul pot încheia un acord, ca urmare a recunoașterii vinovăției de către inculpat. Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi inițiat atât de către procuror, cât și de către inculpat. Limitele încheierii lui sunt stabilite prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior, iar efectele sunt supuse aceluiași aviz. Conform art. 480 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani,

atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului (paragraful 14). Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că, spre deosebire de acordul de recunoaștere a vinovăției, recunoașterea învinuirii are loc în faza judecării în primă instanță. Aceasta constituie o procedură simplificată de judecare și soluționare a cauzei, în cadrul căreia inculpatul recunoaște situația de fapt reținută în sarcina sa prin rechizitoriu și solicită să fie judecat pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale și a înscrisurilor noi prezentate de părți și de persoana vătămată. Conform art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, în cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele completului pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i, totodată, la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Potrivit acestora din urmă, recunoașterea de către inculpat a învinuirii are ca efect reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și reducerea cu o pătrime a acestor limite în cazul pedepsei amenzii (paragraful 15).

14. Cu același prilej, Curtea a reținut că regimul sancționator prevăzut la art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală în cazul recunoașterii învinuirii a fost reglementat prin art. 480 alin. (3) din Codul de procedură penală și pentru cazul încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției. Art. 480 alin. (3) din Codul de procedură penală a fost însă abrogat prin dispozițiile art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013, nefiind astfel niciodată în vigoare. Prin urmare, Curtea a constatat că în susținerea neconstituționalității prevederilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 sunt comparate două texte de lege, dintre care unul este în vigoare și este aplicabil în faza de judecată, iar cel de-al doilea nu a fost niciodată în vigoare și, așadar, nici aplicat în cursul urmăririi penale, întrucât a fost abrogat prin legea de punere în aplicare a actului normativ din cuprinsul căruia a făcut parte (paragraful 16). Curtea a reținut că, în aceste condiții, neconstituționalitatea textului criticat este dedusă prin compararea celor două instituții sub aspectul regimului sancționator aplicabil, argumentele expuse în susținerea pretinsei neconstituționalități referindu-se la posibilitatea aplicării regimului sancționator prevăzut în cazul procedurii recunoașterii învinuirii și cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției. Or, având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conform căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 este inadmisibilă (paragraful 17).

15. În același sens este și Decizia nr. 9 din 14 ianuarie 2016*, nepublicată încă, la data pronunțării prezentei decizii, în Monitorul Oficial al României, Partea I. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

* Decizia nr. 9 din 14 ianuarie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 30 martie 2016.

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 288 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de reprezentantul Ministerului Public în Dosarul nr. 1.005/310/2014* al Judecătorei Sinaia.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sinaia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Ditu în Dosarul nr. 3.859/114/2014 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 970D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și nici la toate căile de atac reglementate prin lege, putând fi instituite reguli deosebite în considerarea unor situații deosebite. O cale de atac ce are caracter de excepție poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul unor perturbări majore ale stabilității și securității juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.859/114/2014, **Tribunalul Buzău — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Alexandru Ditu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulată împotriva unei decizii pronunțate de Tribunalul Buzău în faza procesuală a apelului.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că textul legal criticat limitează folosirea contestației în anulare împotriva unei hotărâri pronunțate în calea de atac a apelului pentru motivul cuprins la art. 503 alin. (2) pct. 3 din cod. Se arată că prin imposibilitatea invocării acestei teme în contestația în anulare în condițiile în care instanța de apel a omis analiza unuia dintre motivele de apel, apelantului i se creează un prejudiciu similar ipotezei în care instanța de recurs a omis să analizeze vreunul dintre motive de recurs invocate, caz în care recurentul are, însă, posibilitatea de a formula contestație în anulare.

6. Se mai subliniază faptul că prin neanalizarea unui/unor motiv/motive de apel, în limitele devoluțiunii, nu mai poate beneficia de nicio cale de atac pentru remedierea acestei situații.

7. **Tribunalul Buzău — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

8. În esență, se arată că textul de lege criticat reglementează obiectul și motivele contestației în anulare specială, cale extraordinară de atac. Această cale de atac are caracter de excepție și poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, în caz contrar existând riscul unor perturbări majore ale stabilității și securității juridice. Legiuitorul

este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat accesul liber la justiție, o atare concluzie impunându-se și atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac.

9. Se subliniază faptul că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și nici la toate căile de atac reglementate prin lege, deoarece, prin lege, pot fi instituite reguli deosebite în considerarea unor situații deosebite. Se invocă în acest sens Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, legiuitorul are competența de a adopta reglementări cu caracter general sau cu caracter special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații. Soluția legislativă criticată de autorul excepției trebuie analizată și în contextul regândirii regimului căilor de atac prin noua reglementare procesual civilă de drept comun, care a adus o schimbare de paradigmă în ceea ce privește sistemul căilor de atac și rolul recursului.

13. Se fac trimiteri la doctrina procesual civilă, evidențiindu-se faptul că extinderea obiectului contestației în anulare și la hotărârile date în apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs este corectă, iar exceptarea reglementată prin textul de lege criticat se datorează împrejurării că numai recursul poate fi exercitat pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege și că motivele de apel nu au aceeași semnificație cu cele de recurs.

14. Se subliniază faptul că accesul liber la justiție presupune, în toate cauzele, să fie asigurat la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, acesta putând stabili reguli deosebite; în acest sens, este invocată Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994. De asemenea, sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 387 din 30 septembrie 2004 prin care Curtea a constatat constituționalitatea art. 318 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 privind contestația în anulare.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

16. Se arată că în condițiile în care legiuitorul este suveran în a reglementa diferit în situații diferite accesul la o cale ordinară de atac, fără ca prin aceasta să fie afectat accesul liber la justiție, *a fortiori* o atare concluzie se impune atunci când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, care, prin definiție, are caracter de excepție și, deci, poate fi valorificată numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege. În caz contrar, există riscul producerii unor perturbări majore ale stabilității și securității raporturilor juridice. În sensul celor de mai sus, sunt invocate și considerentele care au stat la baza pronunțării Deciziei nr. 1 din 8 februarie 1994 și Deciziei nr. 288 din 3 iulie 2003.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(3) *Dispozițiile alin. (2) pct. 1, 2 și 4 se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs*”.

20. Art. 503 alin. (2), la care textul criticat face trimitere, are următorul cuprins: „(2) *Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când:*

1. *hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia;*

2. *dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale;*

3. *instanța de recurs, respingând recursul sau admițându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen;*

4. *instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză*”.

21. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate în raport cu critici de neconstituționalitate identice. Astfel, prin Decizia nr. 483 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 20 august 2015, paragrafele 13—17 și paragraful 20, Curtea, referitor la contestația în anulare specială, a reținut că aceasta este o cale extraordinară de atac, de retractare și nesuspensivă de executare, prin care se cere însăși instanței ce a pronunțat hotărârea atacată, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, să își anuleze propria hotărâre și să procedeze la o nouă judecată. Contestația în anulare specială este reglementată la art. 503 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, care prevede că hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare pentru următoarele motive expres și limitativ reglementate, și anume atunci când: hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia; dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale; instanța de recurs, respingând recursul sau admițându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen și instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză.

23. Curtea a reținut că textul de lege criticat, respectiv art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă, extinde obiectul contestației în anulare speciale și la hotărârile instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs și prevede, astfel, că dispozițiile alin. (2) pct. 1, 2 și 4 din acest articol se aplică în

mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs. Exceptarea de la aplicarea alin. (2) pct. 3 în ipoteza hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs a avut în vedere faptul că motivul contestației în anulare specială — omisiunea cercetării unui motiv de casare — privește exclusiv hotărârile instanțelor de recurs, cale extraordinară de atac care poate fi exercitată numai pentru motivele de casare expres și limitativ prevăzute la art. 488 din Cod. Or, apelul este o cale de atac ordinară și devolutivă — prin care se rejudecă în fond cauza — spre deosebire de recurs, care are caracter nedevolutiv în configurația actualului Cod de procedură civilă. Totodată, apelul poate fi formulat pentru orice motiv de fapt și de drept. Fiind o cale de atac ordinară, legea nu stabilește în mod expres motivele pentru exercitarea apelului și, prin urmare, acesta poate fi formulat pentru orice motiv de netemeinicie sau de

nelegalitate a hotărârii atacate, precum și pentru oricare din motivele pe care legea le prevede pentru exercitarea căilor extraordinare de atac. În concluzie, Curtea a reținut că lipsa posibilității de a exercita contestația în anulare pentru omisiunea instanței de apel de a cerceta „un motiv de casare” este o consecință firească a caracterului ordinar și devolutiv al apelului, fără a aduce atingere principiului egalității în fața legii și accesului liber la justiție.

24. De asemenea, Curtea a constatat că o eventuală admitere a excepției de neconstituționalitate ar transforma calea extraordinară de atac a contestației în anulare speciale într-o cale de atac ordinară, din moment ce instanța care va soluționa contestația în anulare ar trebui să reanalizeze motivele de apel, acestea nefiind structurate de lege ca atare, ci putând fi orice critici formulate de apelant cu privire la hotărârea instanței care a judecat fondul.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Ditu în Dosarul nr. 3.859/114/2014 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 161

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Robert Stănescu (fost Ciurar) în Dosarul nr. 185/1.372/2015 al Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.114D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 185/1.372/2015, **Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal,

nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Excepția a fost ridicată de Robert Stănescu (fost Ciurar) cu ocazia soluționării unei cereri privind aplicarea legii penale mai favorabile.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și prevederile art. 7 referitor la legalitatea pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu permit reducerea pedepsei aplicate printr-o hotărâre rămasă definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, dacă respectiva pedeapsă nu depășește maximumul special prevăzut de noul Cod penal pentru infracțiunea săvârșită. Arată că textul de lege criticat creează discriminare prin aceea că exclude aplicarea art. 15 din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive. De asemenea, consideră că art. 4 din Legea nr. 187/2012 aduce atingere și dispozițiilor art. 458 din Codul de procedură penală.

6. **Tribunalul pentru Minori și Familie Brașov** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 este neîntemeiată.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 365 din 25 iunie 2014, nr. 385 din 26 iunie 2014 și nr. 437 din 8 iulie 2014.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, făcând trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 365 din 25 iunie 2014, nr. 385 din 26 iunie 2014 și nr. 437 din 8 iulie 2014.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având următorul cuprins: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximumul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile, ale art. 16 privind

egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și a prevederilor art. 7 referitor la legalitatea pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 și a constatat că, având în vedere importanța principiilor autorității de lucru judecat, al securității juridice și al separației puterilor în stat, legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție (paragraful 41). Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, prin decizia mai sus menționată, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive. Analiza în cauză pornește de la ipoteza că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximumul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne, astfel, în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal actual, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximumul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată, însă, în Codul penal actual. Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror pedeapsă definitivă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității (paragrafele 45, 51 și 52).

15. În ceea ce privește pretinsa discriminare între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acestei legi, și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, prin Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, paragraful 36, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice (unele persoane au fost condamnate definitiv, altele nu au fost condamnate definitiv), astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări.

16. Tot prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 nu contravin nici prevederilor art. 7 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din perspectiva principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, principiu încorporat în regula potrivit căreia, în cazul în care există diferențe între legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii și legile penale ulterioare adoptate înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele trebuie să aplice legea ale cărei prevederi sunt cele mai favorabile inculpatului, în acest sens pronunțându-se Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* nr. 2, paragraful 109 (paragrafele 43 și 44 din Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, citată anterior).

17. În același sens sunt și Decizia nr. 735 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 17 februarie 2015, și Decizia nr. 382 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 22 iulie 2015. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură

să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

18. Cu privire la invocarea prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție, autorul excepției se rezumă la a reda textul din Constituție, fără a arăta, în mod concret, în ce constă contrarietatea dintre aceste prevederi constituționale și textul de lege criticat, astfel încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută. Curtea Constituțională nu se poate substitui autorilor excepției în formularea unor critici de neconstituționalitate, cu atât mai mult cu cât prevederile constituționale invocate nu susțin prin ele însele neconstituționalitatea textului de lege criticat.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert Stănescu (fost Ciurar) în Dosarul nr. 185/1.372/2015 al Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului pentru Minori și Familie Brașov și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru eliberarea din funcție a unui consilier prezidențial

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și al art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Sorin Dan Mihalache se eliberează din funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 8 iunie 2016.
Nr. 574.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Sorin-Dan Mihalache se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 8 iunie 2016.
Nr. 575.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Doamna Brândușa Ioana Predescu se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Regatul Țărilor de Jos (Olanda).

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 8 iunie 2016.
Nr. 576.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Ion Vîlcu se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Statele Unite Mexicane.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 8 iunie 2016.
Nr. 577.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul George Gabriel Bologan se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica San Marino.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 8 iunie 2016.
Nr. 578.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru supunerea spre ratificare Parlamentului
a Acordului privind transferul și mutualizarea contribuțiilor
la Fondul unic de rezoluție, semnat la Bruxelles la 21 mai 2014**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 57 din 11 mai 2016,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre ratificare Parlamentului Acordul privind transferul și mutualizarea contribuțiilor la Fondul unic de rezoluție, semnat la Bruxelles la 21 mai 2014, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 8 iunie 2016.
Nr. 579.

H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

**privind acordarea unor ajutoare de urgență familiilor a două victime ale accidentului aviatic
produs în data de 2 iunie 2016 în Republica Moldova**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 28 alin. (1) din Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă acordarea unor ajutoare de urgență în sumă totală de 170.000 lei din creditele bugetare aprobate cu această destinație în bugetul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pe anul 2016, în vederea sprijinirii familiilor a două victime ale accidentului aviatic produs în data de 2 iunie 2016 în Republica Moldova, membre ale echipajului elicopterului aparținând Serviciului Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD), după cum urmează:

a) 85.000 lei pentru familia medicului Dumea Mihaela, titularul ajutorului de urgență fiind soțul acesteia, domnul Dumea

Corneliu, cu domiciliul în municipiul Iași, str. Roman Vodă nr. 11, bl. N2, sc. A, et. 4, ap. 17, județul Iași;

b) 85.000 lei pentru familia asistentului medical Sandu Gabriel, titularul ajutorului de urgență fiind soția acestuia, doamna Sandu Clara-Gabriela, cu domiciliul în municipiul Iași, bd. Alexandru cel Bun nr. 70, bl. 250, sc. A, et. 7, ap. 29, județul Iași.

Art. 2. — Prin derogare de la prevederile art. 37 și 38 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 50/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru acordarea ajutoarelor prevăzute la art. 1 nu se impune efectuarea anchetelor sociale.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Dragoș-Nicolae Pîslaru
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 8 iunie 2016.
Nr. 404.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului
nr. 972/2015 privind aplicarea corecțiilor financiare solicitate
de Comisia Europeană asupra cheltuielilor finanțate
din cadrul axei prioritare 1 a Programului operațional sectorial
„Creșterea competitivității economice”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 972/2015 privind aplicarea corecțiilor financiare solicitate de Comisia Europeană asupra cheltuielilor finanțate din cadrul axei prioritare 1 a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 decembrie 2015, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Valoarea sumelor pentru care se aplică deducerea procentuală definitivă se calculează prin aplicarea procentului de 2% asupra cheltuielilor prevăzute la art. 1, care se certifică prin declarațiile de cheltuieli și aplicațiile de plată care se transmit Comisiei Europene până la închiderea programului.”

2. După articolul 6 se introduc două noi articole, articolele 7 și 8, cu următorul cuprins:

„Art. 7. — Se autorizează Autoritatea de certificare și plată din cadrul Ministerului Finanțelor Publice să efectueze operațiunile de regularizare financiară a sumelor prevăzute la art. 1, declarate la Comisia Europeană și pentru care s-a aplicat măsura reducerii procentuale temporare.

Art. 8. — Aplicarea prevederilor art. 57¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 142/2012, cu modificările și completările ulterioare, include și obligația Autorității de management pentru Programul operațional sectorial «Creșterea competitivității economice» de a aplica prevederile legale în vigoare privind constatarea, recuperarea creanțelor bugetare și stabilirea debitorilor.”

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul fondurilor europene,

Cristian Ghinea

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

Ministrul afacerilor externe,

Lazăr Comănescu

București, 8 iunie 2016.

Nr. 405.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare, de către doamna Elena-Gabriela Eremia
a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici
de secretar general al Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri**

Având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, formulată prin Adresa nr. 2.353/CGB din 3 iunie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, din categoria înalților funcționari publici de secretar general al încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de către doamna Elena-Gabriela Eremia a funcției publice vacante Afaceri.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 8 iunie 2016.
Nr. 205.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind aplicarea mobilității domnului Cezar-Manole Armeanu
din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului
în funcția publică de secretar general în cadrul Ministerului Economiei, Comerțului
și Relațiilor cu Mediul de Afaceri**

Având în vedere prevederile art. 27 alin. (1) lit. a), art. 30 lit. a) și ale art. 33 alin. (1) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, precum și propunerea viceprim-ministrului, ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri, formulată prin Adresa nr. 2.354/CGB din 3 iunie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a cadrul Secretariatului General al Guvernului în funcția publică prezentei decizii, domnului Cezar-Manole Armeanu i se aplică de secretar general în cadrul Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri. mobilitatea din funcția publică de inspector guvernamental în

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 8 iunie 2016.
Nr. 206.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

